

důvodná. Žal. úřad dovolal se sice v té příčině také ustanovení § 73 stav. řádu. Je pravda, že o toto ustanovení řečenou zastavovací podmínku není možno opřít. Leč poukaz tento nečiní ještě podmínku tu nezákonnou.

Č. 11.221.

Pojištění nemocenské veřejných zaměstnanců:
 * Léčebný fond veřejných zaměstnanců je povinen vrátiti pojistné, placené podle zák. č. 221/1925 Sb. za osobu, která je povinně pojištěna podle zák. č. 221/1924 Sb., třeba osoba ta k léčebnému fondu veřejných zaměstnanců byla přihlášena.

(Nález ze dne 19. dubna 1934 č. 11.627/31.)

Prejudikatura: Boh. A 8831/30.

Věc: Léčebný fond veřejných zaměstnanců v Praze proti ministerstvu sociální péče o vrácení pojistného.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Jan H., četnický strážmistr v. v., zažádal u zem. fin. ředitelství v Praze, pokud se týče u Léčebného fondu veřejných zaměstnanců, aby mu byly vráceny částky, které mu byly sráženy z jeho pensijních požitků na nemocenské pojištění pro řečený fond za dobu od 1. srpna 1926 do 31. ledna 1928; svoji žádost odůvodňoval tím, že jest od 5. března 1924 zaměstnán jako smluvní úředník České banky Union a pojištěn u První pražské nemocenské pokladny obchodních a soukromých zaměstnanců v Praze.

Těmto žádostem nevyhověl Léčebný fond výměry z 20. ledna 1928 a z 31. března 1928 v podstatě z důvodu, že — dokud Jan H. nebyl odhlášen — nesl Léčebný fond risiko pojištění a byl by býval povinen hraditi nebo poskytovat pojistné dávky, kdyby byl nastal pojistný případ, i kdyby se zjistilo, že určitý pojištěnec po celou dobu pojištění neměl příležitosti svých nároků uplatňovati.

Nař. rozhodnutím zrušilo min. soc. péče z podnětu stížnosti Jana H. podle § 27 zák. č. 221/25 Sb. z dozorčí moci pro nezákonnost výměr Léčebného fondu z 31. března 1928 v souvislosti s výměrem z 20. ledna 1928, jímž se odpírá vrátit Janu H. pojistné zaplacené pro Léčebný fond za dobu před 1. únorem 1928 a uložilo Léčebnému fondu, aby prostřednictvím pensijní likvidatury zem. fin. ředitelství v Praze pojistné příspěvky na Jana H. vypadající vrátil společně s příspěvky připadajícími na zaměstnavatele. V důvodech uvedeno, že podání Jana H. bylo doprovázeno potvrzením První pražské nemocenské pojišťovny obchodních a soukromých zřízců v Praze, že H. jest členem této pokladny již od 5. března 1924 a nebylo toto potvrzení Léčebným fondem popřeno. V důsledku toho byl H. podle § 1 odst. 1 zák. č. 221/1925 vyloučen ipsa lege z povinného členství u Léčebného fondu veřejných zaměstnanců. Jest tedy Léčebný fond povinen vrátiti pojistné za pojištění, které odporovalo zákonu. V ostatním poukazuje se na podrobné odůvodnění nál. nss-u Boh. A 8831/30, z něhož plyne, že zaměstnání, zejména víceleté a trvale povinně pojištěné podle zák. č. 221/24 jest ipsa

lege okolností, pro kterou pojištění podle zák. č. 221/25 Sb. samo sebou bez odhlásky by zaniklo, resp. ani nevzniklo, i kdyby šlo o osobu, jež byla k pojištění podle zákona č. 221/25 Sb. řádně přihlášena.

Stížnost, kterou do tohoto rozhodnutí podává Léčebný fond, namítá, že žal. úřad neprávem nařídil vrátiti pojistné za dobu před 1. únorem 1928, poněvadž přihláškou zaměstnavatele (zem. fin. ředitelství v Praze) k nemocenskému pojištění podle § 4 odst. 1 zák. č. 221/25 Sb. a vzetím přihlášky té na vědomí byl mezi Janem H. a Léčebným fondem založen se všemi důsledky faktický pojistný poměr, jenž trval až do odhlásky, oznamující, že Jan H. podléhá nemocenskému pojištění podle zák. č. 221/24 Sb. a že do té doby nesl Léčebný fond pojistné risiko za pojištěnce. Ostatně přihlásilo-li zem. fin. ředitelství Jana H. k pojištění podle zák. č. 221/25, odpovídá za následky podle analogie § 1035 o. z. o.

Těmto námitkám stížnosti nebylo možno přisvědčiti.

Jest nesporno, že Jan H. byl jako osoba, které stát vyplácel normální odpočivné požitky, řádně přihlášen u Léčebného fondu k pojištění pro případ nemoci podle § 1 odst. 1 lit. d) zák. č. 221/25 Sb. Jeho pojistná povinnost tu však podle dovětku k lit. a—d) v § 1 odst. 1 cit. zák. byla jen potud, pokud nepodléhal nemocenskému pojištění podle zák. č. 221/1924 Sb. nebo podle zák. č. 242/22 Sb. Podléhal-li proto Jan H. pojistné povinnosti podle zák. č. 221/24 Sb. v době, kdy zákon č. 221/25 Sb. nabyl účinnosti — a že této pojistné povinnosti podléhal, jest mezi stranami nesporno — nevzešel zákonný předpoklad pro jeho pojištění u Léčebného fondu a nepodléhal Jan H. povinnému pojištění u tohoto fondu dotud, dokud trvala jeho pojistná povinnost podle zák. č. 221/24 Sb. Poněvadž pak podle zák. vznik nebo zánik pojistné povinnosti není závislý na přihlášce nebo odhlášce, nemohla pojistná povinnost Jana H. u Léčebného fondu, již po zákonu nepodléhal, vzniknouti ani tím, že u něho byl k pojištění přihlášen.

Pro obor pojištění podle zák. č. 221/24 Sb. stojí ovšem judikatura nss-u na stanovisku, že přihláškou k pojištění podle tohoto zák., vezme-li ji pojišťovna na vědomí, zakládá se pojistný poměr se všemi důsledky obligatorního pojištění podle cit. zák., leč názor tento nemůže býti prostě přenášen do oblasti pojištění podle zák. č. 221/25 Sb., když ustanovení obou těchto zákonů se v podstatných bodech od sebe odchyľují. Výklad, že by se přihláškou osoby, která podléhá nemocenskému pojištění podle zák. č. 221/24 Sb. nebo podle zák. č. 242/22 Sb., k nemocenskému pojištění podle zák. č. 221/25 Sb. zakládalo pojištění u Léčeb. fondu, odporoval by ostatně kategorickému předpisu § 1 odst. 1 lit. d) zák. č. 221/25, jímž se vylučuje dvojí pojištění, t. j. vedle příslušného pojištění u okr. nemoc. pojišťovny podle zák. č. 221/24 Sb. nebo u bratrské pokladny podle zák. č. 242/22 Sb. ještě pojištění u Léčebného fondu. Nebyl tu proto mezi Janem H. a Léčebným fondem, dokud trval pojistný poměr podle zákona č. 221/24 Sb., přes onu přihlášku pojistný poměr podle zák. č. 221/25 Sb. a nemohl proto ani zaniknouti teprve tím, že Jan H. byl z něho v r. 1928 odhlášen. Tím pominul i důvod, aby si Léčebný fond podržel pojistné za něho přijaté a připadající na dobu do 31. ledna 1928, po kterou — jak mezi stranami nesporno — byl Jan H. v povinném pojistném poměru podle zák. č. 221/24 Sb.

Dovolává-li se Léčebný fond analogie ustanovení § 1035 o. z. o. a má-li za to, že neoprávněným přihlášením Jana H. k pojištění podle zák. č. 221/25 Sb. odpovídá zaměstnavatel Léčebnému fondu za následky, jest poznamenati jen tolik, že v této relaci nemůže jíti o povinnost platiti pojistné podle zák. č. 221/25 Sb., nýbrž o případnou náhradu škody Léčebnému fondu způsobené, tedy o otázku, jež s předmětem dnešního sporu není v žádné spojitosti.

V dalším svém obsahu poukazuje stížnost k tomu, že pokud jde o pojistné, není Léčebný fond v žádném poměru k pojištěnci, nýbrž jen k zaměstnavateli, poněvadž jen zaměstnavatel a nikoliv pojištěnec jest zavázán pojistné Léčebnému fondu odváděti, a mohl by pak vrácení zaplaceného pojistného žádati nejvýše jen zaměstnavatel, ovšem jen za předpokladu, že ani on ani pojištěnec nenesou viny. Pokud jde o zaměstnavatele, přichází v úvahu ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 221/25 Sb., takže v dnešním případě nelze mluvit ani o nároku zaměstnavatelovu.

K těmto námitkám jest poznamenati, že nař. rozhodnutím uložil žal. úřad Léčebnému fondu, aby pojistné, zaplacené za Jana H., bylo vráceno prostřednictvím pensijní likvidatury zem. fin. ředitelství v Praze, tedy právě orgánu, jenž jménem zaměstnavatelovým pojistné podle zák. č. 221/25 Sb. Léčebnému fondu platil. Bylo pak nařízeno vrátiti celé pojistné, zaplacené za Jana H. Pro tuto povinnost vrátiti pojistné jest pak zcela nerozhodno, má-li na percepce vráceného pojistného nárok zaměstnavatel nebo pojištěnec, případně v jakém poměru; věci ty nedotýkají se již práv Léčebného fondu a jsou proto pro otázku jeho povinnosti vrátiti pojistné zcela bez jakéhokoliv významu. Co pak se týče poukazu na ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 221/25 Sb., jež praví, že zaměstnavatelé, kteří nedostojí povinnosti přihlašovati a odhlašovati osoby v 1. odst. jmenované způsobem předepsaným ve stanovách, jsou povinni nahraditi Léčebnému fondu náklad, který byl spojen s poskytováním pojistných dávek pojištěncům včas neohlášeným nebo neodhlášeným, nelze se ani domysleti, jakou úvahou uvádí stížnost toto ustanovení ve spojitost s otázkou dnešního sporu, kde o hrazení podpůrného nákladu vůbec nejde.

Č. 11.222.

Zaměstnanci veřejní: * Přiznání činovného podle působnosti delimitační komise nemá samo o sobě právní relevance pro nárok na t. zv. delimitační diety ve smyslu usnesení min. rady z 26. listopadu 1920 a z 20. ledna 1921.

(Nález ze dne 19. dubna 1934 č. 8074.)

Věc: Ing. Josef N. a spol. v D. (adv. Dr. Vlad. Pitra z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací o diety (delimitační požitky).

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem zem. fin. ředitelství v Praze z 28. února 1931 bylo min. prací sděleno, že učiněno bylo opatření, aby měřičským